

To smukke Biser.

Carl og Emma.

Mel. 3 Barndomstidens Rosenalder.

Den fulde Maane rædsomt lyste
Hen over Dødens Hvilested,
Hver Vandrer taus tilbagehste
Og sænker bange Diet ned,
Ain Carl og Emma frngted' ikke,
De sorgløs sad ved Lindens Tod,
Skjønt Læben taug, da deres Blikke
Hinanden tydelig forstod.

Med et rev Carl sig fra sin Pige
En Anelse ham gjenneinsoer:
"At Emma, kunne Du mig svige
Og glemme Eden som Du svor!
Jeg reiser nu til fjerne Lande,
Langt fra mit Fødehjem og Dig;
Men lov mig at din Ed skal stande,
At Du vil evig elske mig."

"Jeg sværger ved de Dødes Gjemme,
Og ved min elskte Moders Grav,
At jeg skal aldrig, aldrig glemme
Det Trofabeløfte jeg Dig gav!"
Som Ermas Ord i Natten løde
Og snart henrykte Carl blev ths:
Thi hendes Læber hans jo mødte
Og lukkede hans Mund med Kys.

Med Tro til Eden rolig mødte
Nu Carl Skilsmisens tunge Dag;
Stum var hans Sorg skjøndt Hjertet blødte

V box 21:613

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Bed Elstovs sidste Favnetag,
Men Pigens Sorg ei Ord kan tegne,
Fortvivlet Hænderne hun vred,
Døddleg man hende saa at segne,
Da han i Vaaden stiger ned.

O Kvindehjerte dig at grunde,
Det mægter ingen dødelig.
— Tre Maaneder med Sorg henrunde
I dem hun var utrøstelig;
Nu kommer Vint'ren, der indbyder
Til Baller og til Dystighed;
Berust af Glæden snart hun bryder
Sit Løfte og sin Trofskabesed.

Et Aar gaar hen og da med Skatte
Hjemkommer Carl saa frydefuld,
Hans Fuld ham Emma skal erstatte,
Med hende deses skal hans Guld;
— Alt flumrede Naturen rolig
Og Maanen straaled' klar og rund,
Da han var nær ved hendes Bolig
En silbig Vinterastenfund.

Han ser saa mange Lys at brænde
I Vinduerne hist og her;
Ei ahner han det gjælder hende,
Som han saa inderlig har kjær.
— "Hvem har mon Bryllup, bliver spurget,
— Den smukke Emma, Svaret lød;
Hun længe nok har sat og sørget
For en, der udentviol er død."

Hvad, Emma gift! o nei Du irrer;
Den Emma gift som hisset bor;"
— "Ja hende er det; hvi forvirrer
Dig unge Mand! saa mine Ord?"
— Hvad ligner vel den Armes Smerte?
Mod Himlen stirrede han stivt:

Knust var det Haab han længe næerte,
Tabt var ham Emma, hun var gift.

Et Dieblik — og Sorgen viger;
Hævn farver rød den blege Kind,
Han op ad Trappen hurtig stiger
Og styrter vild i Salen ind.
Forgjæves holder man hans Arme,
Han iler til den smukke Brud;
— Han stuer Emma! Hævn og Harm
Af Kjærligheden sluffes ud.

"Frygt ei troløse! nu gjengiver
Jeg dig hin Aftens svorne Ed.
En andens Brud Du villig bliver,
Hvad nytter da min Kjærlighed?
Vi skilles ad — Gud Dig forlade!
Søg nu som før at glemme mig.
— Du svog mig! dog jeg kan ei hade,
Jeg elsker! Jeg tilgiver Dig."

Med disse Ord en Kniv han støder
Dybt i sit Bryst med al sin Magt
Blod strømmer ud og overbløder
Den falske Emmas Brudebragt.
Afmægtig over Carl hun falder,
Forfilde angrende sin Svig
For silbig hun tilbagekalder
Det blodbestænkte kolde Lig.

Forgjæves søger hun at glemme
Den arme Carl i Glædens Favn;
Sambittighedens Tordestemme
Tilraaber den Bedragnes Navn;
Og naar den blege Maane lyser
Hen over Dødens Hvilested,
Hun ved hver Skygge hange gysfer,
Og tænker paa den brudte Ed.

Elstereus Tanker.

Naar Solen tænder sine Straaler, Med Dm-
hed tænker jeg paa dig; Naar Maanens Aftenglands
sig maler, :: Da er min Tanke blot hos dig.

Du var den første som jeg elsket, Du var den
første jeg tilbad. For din Skyld er mit Hjerte
fængslet, :: Dit Billed i mit Bryst jeg bær.

Jeg kan ei stilles fra din Side, Mit Hjerte
svarer endast nei; Al anden Smerte kan jeg lide,
:: Men overgi' dig kan jeg ei.

Vi skulle leve gode Dager, vi skulle leve som
et Par: Ja naar du ikkun gi'r mig lagar, :: Ja
naar du ikkun har mig hjer.

Om Moder skulde mig forneite, At bli et
Egte-Par med dig. Vor Kjærlighed kan hun ei
nægte, :: Om hun fornægter mig din Haand.

Nu rejser jeg til sjerne Lande; Adjs, farvel
min lille Ven! Men ræf mig ei den falske Haanden,
:: Den troe har jeg givet dig.

Naar Livet mig ei mer behager, Og det for
mig en Plage er, Da vil jeg slutte mine Dager;
:: O Gud! det er hvad jeg begjær.